

Sygn. akt V AGa 89/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Strugała
Sędziowie:	SA Mariusz Wicki SA Wiesław Łukaszewski (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Naróg

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 r. w Gdańsku na rozprawie
sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt VI GC 46/19

oddala apelację.

SSA Wiesław Łukaszewski SSA Anna Strugała SSA Mariusz Wicki

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V AGa 89/19

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 67.351,45 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od wskazanych w uzasadnieniu pozwu dat tytułem reszty ceny za sprzedane części i akcesoria samochodowe. Powód wskazał, że w celu zabezpieczenia wiarygodności wynikającej z umowy pozwany wystawił weksel in blanco (k. 3-5). Powód w piśmie procesowym z dnia 29 maja 2018 r. ponownie sprecyzował żądanie (k. 88-89). W kolejnym piśmie procesowym z dnia 09 lipca 2018 r. powód sprecyzował żądanie co do kwoty 24.546,62 zł (k. 94), a w dalszym z dnia 12 września 2018 r. określił wartość przedmiotu sporu na kwotę

76.704,88 zł i wniósł o jej zasądzenie wraz z odsetkami od poszczególnych kwot (k. 98-99). Kolejnej korekty roszczenia w części dotyczącej odsetek powód dokonał w piśmie procesowym z dnia 06 lutego 2019 r. (k. 135-136).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że jest rozliczony z powodem z zakupionego towaru, a tego opisanego w fakturach dołączonych do pozwu nie zamawiał i nie odbierał. Co do weksła podniósł, że nie otrzymał od powoda wypełnionego weksła (k. 147 i 146 - 146, s. 2). Na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2019 r. pełnomocnik pozwanego podniósł, że nie został zawiadomiony przez powoda o wypełnieniu weksła i podniósł zarzut jego nieważności z uwagi na dwie daty (00.00.20-00.07.10, k. 153).

W piśmie przygotowawczym z dnia 19 kwietnia 2019 r., w wykonaniu zarządzenia Sądu Okręgowego, pełnomocnik pozwanego przedstawił szczegółowe stanowisko na temat nieważności weksła (k. 158-159), a na rozprawie w dniu 06 maja 2019 r. podniósł, że powód nie dołączył do pozwu faktur na kwoty 24.546,10 zł i 4.214,80 zł oraz oświadczył, że pozostałe faktury ujął w swoich dokumentach księgowych (00.00.2400.04.08, k. 163).

Pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 26 kwietnia 2019 r. zrezygnował z dowodu w postaci weksła, z uwagi na jego niewłaściwe wypełnienie, i z deklaracji wekslowej oraz wniósł o uznanie dokumentów dołączonych do pozwu w postępowaniu uproszczonym (k. 165). Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. podniósł, że powód nie dołączył do pozwu faktur nr (...) i tych faktur nie ujął w dokumentach księgowych.

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 04 czerwca 2019 r. sygn. akt VI GC 46/19 orzekł, że:

I. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 67 351,45 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 1) 19 407,47 zł od dnia 07 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 2) 9 167,40 zł od dnia 14 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 3) 5 547,80 zł od dnia 20 września 2017 r. do dnia zapłaty,
- 4) 6 940,42 zł od dnia 26 września 2017 r. do dnia zapłaty,
- 5) 2 833,02 zł od dnia 08 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 6) 4 995,68 zł od dnia 14 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 7) 4 584,90 zł od dnia 21 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 8) 3 164,70 zł od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- 9) 3 105,76 zł od dnia 31 października 2017 r. do dnia zapłaty
- 10) 2 355,29 zł od dnia 08 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,
- 11) 3 216,93 zł od dnia 14 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,
- 12) 2 032,08 zł od dnia 20 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 882,20 zł tytułem kosztów procesu.

Orzeczenie to oparł na następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

Strony w dniu 24 kwietnia 2017 r. zawarły umowę sprzedaży części zamiennych z odroczonym terminem płatności ustalającej zasady współpracy handlowej. Powód jako sprzedawca zobowiązał się w niej do sprzedaży pozwanemu jako

kupującemu towarów handlowych znajdujących się w jego ofercie zgodnie z obowiązującym cennikiem oraz udzielił pozwanemu kredytu kupieckiego w formie limitu zakupów określonego w karcie klienta (§ 2 ust. 1 i 2). Pozwany zobowiązał się do dokonywania płatności za kupiony towar w terminie określonym w fakturze VAT, a odbiór faktury przez osobę upoważnioną do odbioru towaru w imieniu kupującego był równoznaczny z akceptacją ceny i warunków sprzedaży (§ 3 ust. 3 i 4).

Pozwany w okresie od lipca do września 2017 r. wystawił pozwanemu następujące faktury VAT, które wymieniały numery dowodów WZ:

- 1) w dniu 08 lipca 2017 r. nr FV (...) na kwotę 21.21.533,78 zł z terminem płatności do 06 października 2017 r.,
- 2) w dniu 15 lipca 2017 r. nr FV (...) na kwotę 10.112,26 zł z terminem płatności do dnia 13 października 2017 r.,
- 3) w dniu 21 lipca 2017 r. nr FV (...) na kwotę 5.704,65 zł z terminem płatności do 19 września 2017 r.,
- 4) w dniu 27 lipca 2017 r. nr FV (...) na kwotę 7.091,50 zł z terminem płatności do dnia 25 września 2017 r.,
- 5) w dniu 08 sierpnia 2017 r. nr FV (...) na kwotę 2.833,02 zł z terminem płatności do dnia 07 października 2017 r.,
- 6) w dniu 14 sierpnia 2017 r. nr FV (...) na kwotę 4.995,68 zł z terminem płatności do dnia 13 października 2017 r.,
- 7) w dniu 21 sierpnia 2017 r. nr FV (...) na kwotę 4.802,89 zł z terminem płatności do dnia 20 października 2017 r.,
- 8) w dniu 28 sierpnia 2017 r. nr FV (...) na kwotę 3.164,70 zł z terminem płatności do dnia 27 października 2017 r.,
- 9) w dniu 31 sierpnia 2017 r. nr FV (...) na kwotę 3.105,76 zł z terminem płatności do dnia 30 października 2017 r.,
- 10) w dniu 08 września 2017 r. nr FV (...) na kwotę 2.355,29 zł z terminem płatności do dnia 07 listopada 2017 r.,
- 11) w dniu 14 września 2017 r. nr FV (...) na kwotę 3.216,93 zł z terminem płatności do dnia 13 listopada 2017 r.,
- 12) w dniu 20 września 2017 r. nr FV (...) na kwotę 2.032,08 zł z terminem płatności do dnia 19 listopada 2017 r.

Wymienione faktury zostały albo przez pozwanego podpisane pod pieczętką firmową pozwanego albo figuruje na nich nieczytelny podpis bez użycia pieczętki firmowej pozwanego. Jedynie faktury stanowiące duplikaty nie zawierają żadnych podpisów. Pozwany wszystkie wymienione faktury ujął w dokumentach księgowych.

Powód w sporządzonych dokumentach określił wysokość zobowiązania pozwanego wynikającego z niektórych faktur odbiegającą od tych wskazanych w fakturach, co dotyczy faktur wymienionych wyżej w pkt 1-4, tj.:

- 1) nr FV (...), na kwotę 21.21.533,78 zł, powód określił na 19.407,47 zł,
- 2) nr FV (...) na kwotę 10.112,26 zł, którą powód określił na 9.167,40 zł,
- 3) nr FV (...) na kwotę 5.704,65 zł, którą powód określił na 5.547,80 zł,
- 4) nr FV (...) na kwotę 7.091,50 zł, którą powód określił na 6.940,42 zł,
- 5) nr FV (...) na kwotę 4.802,89 zł, którą powód określił na 4.584,90 zł.

Wysokość zobowiązań wynikających z pozostałych faktur nie uległa zmianie. Suma kwot wynikającej z tych dokumentów, ujmując wszystkie należności, wyniosła 67.351,45 zł.

Powód wzywał pozwanego do zapłaty przy czym raz kwoty 93.969,67 zł (k. 57) i drugi raz kwoty 76.704,88 zł. Do obu wezwań były dołączone dokumenty określające należności powoda wynikające z faktur. Pierwsze wezwanie wymienia

także faktury niedołączone do pozwu. Drugie wezwanie wymienia wszystkie faktury dołączone do pozwu, z wyjątkiem faktur z dnia 08 lipca 2017 r. nr FV (...) i z dnia 31 lipca 2017 r. nr FV (...)

Ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd Okręgowy w oparciu o dołączone do pozwu dokumenty w rozumieniu art. 243¹ k.p.c., które nie są przez pozwanego negowane, a zatem stanowią miarodajne dowody w sprawie. Dowód z weksla i deklaracji wekslowej został pominięty z uwagi na rezygnację przez powoda z tego dowodu (pismo procesowe powoda z dnia 26 kwietnia 2019 r. (k. 165).

Pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, że współpracował z powodem i kupował od niego części, ale jest całkowicie rozliczony. Towaru opisanego w fakturach dołączonych do pozwu nie zamawiał i go nie odbierał (k. 147).

Na rozprawie w dniu 06 maja 2019 r. pełnomocnik pozwanego, przyznając, że pozwany ujął wszystkie faktury dołączone do pozwu w dokumentach księgowych, stwierdził, że uczynił to bez ich analizy. Ponadto pozwany zarzucił, że powód domaga się zapłaty należności z faktur, których nie dołączył do pozwu, co dotyczy faktur z dnia 08 lipca 2017 r. nr FV (...) i z dnia 31 lipca 2017 r. nr FV (...) oraz podniósł, że powód nie dołączył dokumentów WZ (rozprawa z dnia 21 maja 2019 r., 00.01.14 i 00/08.03, k. 168). Pozwany w piśmie przygotowawczym z dnia 19 kwietnia 2019 r. skupił się na zarzucie dotyczącym weksla i jego nieważności (k. 158159). Z uwagi jednak na rezygnację powoda z tego dowodu kwestie związane z wekslem stały się nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powód w pozwie w istocie opierał żądanie nie o weksel, lecz o stosunek podstawowy wynikający z umowy z dnia 24 kwietnia 2017 r. i z poszczególnych umów sprzedaży. Umowa z dnia 24 kwietnia (...) ma charakter ramowy, a jej przedmiotem było ustalenie zasad współpracy handlowej między stronami (§ 1).

Zdaniem Sądu Okręgowego z punktu widzenia roszczenia powoda o zapłatę reszty ceny istotne są następujące okoliczności. Powód do pozwu dołączył wymienione w stanie faktycznym faktury i co istotne zostały one podpisane przez pozwanego. Podpisy pod częścią faktur są złożone pod pieczętką firmową pozwanego (k. 12, 15, 21, 25) albo bez pieczętki firmowej (k. 34, 37, 42). Pozostałe faktury stanowią duplikaty, a więc jasne jest, że nie są podpisane przez pozwanego. Zgodnie z § 3 ust. 4 umowy ramowej, odbiór faktury przez osobę upoważnioną do odbioru towaru w imieniu kupującego jest równoznaczny z akceptacją ceny i warunków sprzedaży. Wszystkie faktury dołączone do pozwu, co przyznał pozwany, zostały ujęte w dokumentach księgowych pozwanego. Wprawdzie faktura jest tylko dokumentem księgowym, ale fakt jej zaksięgowania przez kupującego potwierdza to, że nie miał zastrzeżeń do przeprowadzonej transakcji. Faktura może stanowić środek dowodowy świadczący o zawarciu umowy i jej warunkach, a tym samym potwierdzenie zdarzenia prawnego, jakim jest zawarcie umowy, a idąc dalej, także jej wykonanie. Nie sposób uznać, że pozwany przyjmując faktury i księgując je oraz odprowadzając podatek VAT nie zawarł umowy sprzedaży ujętych w niej towarów i ich nie odebrał. Wprawdzie pozwany podnosił, że powód nie dołączył do pozwu dowodów WZ, ale zarzut ten jest chybiony zważywszy, że każda faktura wymieniała wszystkie dowody WZ, a zatem obejmowała sprzedaż wymienionych w niej towarów. Jak była o tym mowa, w świetle § 3 ust. 4 umowy, odbiór faktury jest równoznaczny z akceptacją warunków sprzedaży, a więc również z akceptacją wymienionych w niej towarów. Bez znaczenia jest zarzut pozwanego, że w jego magazynie nie ma towaru, za który pozwany domaga się zapłaty, skoro towar został dostarczony w 2017 r.

W konwencji Sąd Okręgowy uznał, że powód wykazał fakt zawarcia i wykonania umów sprzedaży towaru określonego w dołączonych do pozwu fakturach. Pozwany nawet nie twierdzi, że zapłacił za nie cenę, a zatem roszczenie o jej zapłatę jest zasadne na podstawie art. 535 k.c.

Odnosnie wysokość roszczenia. Pierwotnie powód określił ją na 67.351,45 zł. Kwota ta stanowi sumę należności wynikających z dołączonych do pozwu faktur z korektą dotyczącą następujących faktur: 1) nr FV (...), na kwotę 21.21.533,78 zł, powód określił na 19.407,47 zł, 2) nr FV (...) na kwotę 10.112,26 zł, którą powód określił na 9.167,40 zł, 3) nr FV (...) na kwotę 5.704,65 zł, którą powód określił na 5.547,80 zł, 4) nr FV (...) na kwotę 7.091,50 zł, którą powód określił na 6.940,42 zł, 5) nr FV (...) na kwotę 4.802,89 zł, którą powód określił na 4.584,90 zł. Wynika ona

z dokumentów dołączanych do pozwu (k. 6, 58 i 62) i do wezwań przedsądowych (k. 57 i 61). Sąd Okręgowy uznał, że te dokumenty obrazują wielkość zobowiązań pozwanego wynikających z faktur, z których powód dochodzi zapłaty.

W związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 67.351,45 zł (art. 535 k.c.) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od następnego dnia po dniach płatności uwidoczonych w fakturach (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 118).

W pozostałej części powództwo jako bezzasadne Sąd Okręgowy oddalił, co obejmuje roszczenia wynikające z faktur niedołączonych do pozwu oraz różnicę między niektórymi kwotami wynikającymi z faktur a należnościami określonymi przez powoda w dokumentach dołączonych do wezwań do zapłaty, odnoszących się do faktur dołączonych do pozwu.

O kosztach orzeczono stosownie do wyniku sporu. Powód domagał się zasądzenia 76.704,88 zł, a zatem wygrał sprawę w 87,80%, a pozwany w 12,20%. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu (3.835,25 zł), wynagrodzenie wskazane przez pełnomocnika powoda w pozwie i w piśmie procesowym z dnia 12 września 2018 r. na kwotę 3.600,00 zł (k. 99), które jest niższe niż wynikające z taryfy adwokackiej, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł), ogółem 7.452,25 zł, co biorąc pod uwagę stopień wygrania sprawy daje koszty należne powodowi w wysokości 6.543,07 zł.

Na koszty pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w taryfie radcowskiej 5.400,00 zł i opłata od pełnomocnictwa, ogółem 5.417,00 zł. Należne mu koszty wynoszą 660,87 zł. Różnicę w kwocie 5.882,20 zł należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda.

Od opisanego wyżej wyroku apelację wniósł pozwany zaskarżając go w części, tj. w zakresie zasądzającym od pozwanego na rzecz powoda kwotę 67.351,45 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych kwot i dat do dnia zapłaty (pkt I wyroku) oraz w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów procesu (pkt III wyroku). Na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 kpc zaskarżonemu wyroki zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zaksięgowanie przez pozwanego faktur oraz duplikatów faktur potwierdza, że pozwany nie miał zastrzeżeń do przeprowadzonych transakcji oraz to, iż powód spełnił swoje świadczenie podczas gdy ewidencjonowanie faktur, a nawet rozliczanie podatku VAT nie przesądza o uznaniu roszczeń wystawcy faktur i wykonaniu przez niego swoich zobowiązań, a stanowi jedynie wykonanie obowiązków nałożonych na dany pomiot, jako podatnika;

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powód wydał towar pozwanemu a pozwany go odebrał w sytuacji gdy strona pozwana kwestionowała fakt, że odebrała towar oraz zważywszy na to, że strona powodowa nie załączyła do pozwu dokumentów WZ dokumentujących odebranie towaru, które były wyszczególnione na fakturach lub duplikatach faktur;

które to błędy w ustaleniach faktycznych skutkowały:

3) naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 535 Kodeksu cywilnego (dalej KC) poprzez jego zastosowanie i uznanie, że roszczenie o zapłatę jest zasadne i tym samym zasądzenie części dochodzonej przez powoda kwoty;

4) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2019.118 t.j. z dnia 2019.01.21) poprzez jego zastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 67.351,45 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od poszczególnych kwot i dat do dnia zapłaty w sytuacji, gdy należność główna winna być zasądzona wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 KC.

W oparciu o powyższe zarzuty, na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 zw. z 386 § 1 KPC wniósł o:

- 1) zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, tj. w zakresie zasądającym od pozwanego na rzecz powoda kwotę 67.351,45 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych kwot i dat do dnia zapłaty;
- 2) ponowne rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu za I instancję i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, od powoda na rzecz pozwanego;
- 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, że:

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2010 r. V CSK (...) czytamy, iż: „W orzecznictwie zwrócono jednak uwagę, że w odniesieniu do zwykłych środków odwoławczych, jakim jest apelacja, ustawodawca nie postawił tak rygorystycznych wymagań, jak wobec skargi kasacyjnej, czy też skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przede wszystkim w żaden sposób nie opisał ani nie sprecyzował natury zarzutów, które można podnosić w postępowaniu apelacyjnym. W przeciwieństwie do podstaw skargi kasacyjnej lub skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, zarzuty apelacyjne mogą być formułowane w sposób dowolny i nie muszą ściśle określać dostrzeżonych uchybień ze wskazaniem konkretnych przepisów ocenianych jako naruszone. W związku z tym, zważywszy także na nieobowiązywanie w postępowaniu apelacyjnym przymusu adwokacko-radcowskiego, dopuszczalne są zarzuty formułowane w sposób ogólny. Tym bardziej niewykluczone są zarzuty wprawdzie wytykające konkretne uchybienia, ale odbiegające od argumentacji jurydycznej, nieodnoszące się do konkretnych przepisów, nie posługujące się językiem prawniczym, pojęciami prawno-technicznymi itd. Kiedy więc strony nie reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników formułują zarzuty apelacyjne w sposób nie nawiązujący bezpośrednio do określonych przepisów prawa, sąd drugiej instancji musi samodzielnie dokonać jurydycznej oceny dochodzonego żądania i skonfrontować ją z zaskarżonym orzeczeniem oraz stojącymi za nim motywami. Zarzuty mają bowiem mają charakter pomocniczy i nie ograniczają swobody sądu. Świadczy o tym także fakt, że art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. nakłada na skarżącego jedynie obowiązek "związłego" przedstawienia zarzutów (zob. uzasadnienie uchwały z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/2007, OSNC 2008, nr 6, poz. 55 a także postanowienia z dnia 30 czerwca 2006 r., V CZ 48/06, niepubl. i z dnia 10 listopada 2005 r., III CZ(...), niepubl. oraz wyrok z dnia 16 maja 2008 r., III CSK (...), nie publ.).

Zatem mimo, iż pozwany był w przedmiotowym procesie reprezentowany, przez zawodowego pełnomocnika, który również sporządził apelację, to wobec treści art. 368 § 1 pkt 2 kpc, który nakładając obowiązek jedynie „związłego” przedstawienia zarzutów nie czyni różnicy pomiędzy apelacją sporządzoną przez zawodowego pełnomocnika i bez jego udziału – w sytuacji sformułowania zarzutów apelacji ogólnie (tak pkt 1 i 2 cytowane wyżej), a nie jurydycznie - Sądu ma obowiązek dokonania ich samodzielnej oceny jurydycznej.

Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd I instancji dokonał na podstawie dokumentów, ale także na podstawie twierdzeń stron w ich pismach procesowych oraz w toku rozprawy (art. 229 kpc i art. 230 kpc).

Należy przypomnieć, że błąd w ustaleniach faktycznych nie jest uchybieniem samym w sobie (niejako zawieszonym w próżni). Zawsze jest wynikiem naruszenia prawa procesowego, najczęściej właśnie przez błąd logiczny popełniony przy ocenie materiału dowodowego (art. 233 § 1 kpc). Ustalenie bowiem faktów polega na prawidłowym kojarzeniu ich z przeprowadzonymi dowodami.

Trzeba zauważyć, iż strona stawiająca zarzut naruszenia art. 233 kpc musi zbudować podejmowaną polemikę na argumentach jurydycznych i nie jest wystarczającym, aby przeciwstawiła tej ocenie wyłącznie ocenę własną, jej zdaniem poprawną. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie

uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt II CKN (...)).

Pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, iż współpracował z powodem i kupował od niego części. Jego zdaniem jest jednak całkowicie rozliczony. Zaprzeczył aby odebrał towar opisany w fakturach załączonych do pozwu oraz aby go zamawiał. Na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2019 r. pozwany oświadczył, że powodowi należy się część należności (nagranie 07:10). Odnośnie wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia pozwany w piśmie z dnia 19.04.2019 r. (k. 159) wskazał, iż powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia bowiem wśród przedłożonych faktur brakuje dwóch potwierdzających transakcję na kwoty 24.546,10 zł oraz 4.214,80 zł. Na rozprawie w dniu 6 maja 2019 r. pozwany przyznał, że ujął pozostałe faktury powoda w dokumentach księgowych, choć bez ich analizy z uwagi na długoletnią współpracę stron. Dopiero na rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. pozwany oświadczył, iż nie ma w swoim magazynie towaru, za który zapłaty domaga się powód, zarzucił ponadto, że powód nie dołączył do faktur dokumentów WZ.

Stanowisko pozwanego w toku postępowania przed Sądem Okręgowy ewoluowało, nie było konsekwentne i stanowcze.

Natomiast Sąd Okręgowy wszechstronnie rozważył materiał dowody zebrany w sprawie mający znaczenie dla rozstrzygnięcia, zaś wnioski płynące z przeprowadzonych dowodów są poprawne logicznie i umotywowane. Wobec powyższego nie sposób przyjąć, że Sąd I instancji naruszył dyspozycję art. 233 kpc. Podkreślić należy, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z 2016-06-17, I ACa (...); tak też postanowienie SN z 23 stycznia 2001 r. IV CKN (...); wyrok SN z 12 kwietnia 2001 r. II CKN (...); postanowienie SN z 10 stycznia 2002 r. II CKN (...)).

Skoro pozwany przyznał, iż zaksięgował sporne faktury, to jednak z faktu tego nie wyciągnął właściwych wniosków, bagatelizuje znaczenie tej czynności, jednocześnie dopuszczając się pewnej sprzeczności.

W wyrokach z dnia 6 lipca 2005 r. sygn. akt III CZP (...) i z dnia 23 lutego 2006 r. sygn. akt II CSK (...) Sąd Najwyższy wskazał, że wystawienie faktury bądź jej podpisanie w stanie faktycznym ustalonym w okolicznościach rozpoznawanych spraw może prowadzić do uznania istnienia zobowiązania. Na tle odmiennego stanu faktycznego Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2003 r. sygn. akt I CKN (...) wyraził pogląd, że "znaczenie przyjęcia faktury polega na oświadczeniu przez dłużnika gotowości podjęcia czynności mających na celu sprawdzenie zasadności świadczenia oraz wykonania czynności księgowo-finansowych przygotowujących do spełnienia świadczenia. Samo podjęcie wymienionych czynności w trybie wewnętrznego urzędowania właściwych służb dłużnika, z których nie wynika zamiar wywołania poprzez nie skutku prawnego w postaci akceptacji należności, nie może być zakwalifikowane jako oświadczenie wyrażające taką jego wolę wobec wierzyciela."

W ocenie Sądu chociaż stan księgowy znacząco wzmacnia twierdzenia strony powodowej, nie przesądza on sam, ani wyniku globalnej oceny dowodów, ani też ostatecznego wyniku samej sprawy (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2004 r., I CK 41/04, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 136). Dokument o charakterze księgowym stanowi bowiem dowód jedynie tego, iż we właściwej ewidencji (księgach rachunkowych) dokonano zapisu mającego odzwierciedlać określone zdarzenie (operację gospodarczą) nie dowodzi natomiast faktu istnienia wierzytelności, której zapis taki ma dotyczyć (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 51, a także w wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX nr 1375500). Także w uzasadnieniu uchwały z dnia 26 kwietnia 1995 r., III CZP 39/95 (OSNC 1995, nr 9, poz. 120) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sam zapis długu w księgowości danego podmiotu czy też wezwanie do potwierdzenia salda nie przesądza jeszcze o uznaniu określonej wierzytelności, ani tym bardziej o jej istnieniu, jeżeli czynności w tym zakresie nie zostały

dokonane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń woli w jego imieniu (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2001 r., II CKN 103/99, LEX nr 52371).

Tymczasem w okolicznościach przedmiotowej sprawy ustalenia o zaksięgowaniu spornych faktur przez pozwanego Sąd Okręgowy dokonał nie na podstawie jego dokumentacji księgowej, lecz na podstawie oświadczenia pozwanego na rozprawie w dniu 6 maja 2019 r. Nie jest to zatem tylko czynność techniczna np. biura rachunkowego. Wcześniej na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2019 r. pozwany przyznał, iż powodowi należy się część dochodzonej należności. W piśmie z dnia 19.04. 2019 r. zarzucając nieudowodnienie wysokości roszczenia przez powoda pozwany wskazał jedynie na brak dwóch faktur.

Doszło zatem do uznania długu przez pozwanego. Pamiętać bowiem należy, iż: „Oświadczenie zawierające niewłaściwe uznanie długu, jest oświadczeniem wiedzy, a nie woli.” (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 27 stycznia 2015 r. I ACa(...)). Powszechnie uważa się, że uznanie nie musi precyzować wysokości długu ani jego podstawy prawnej. Wystarczy by dłużnik uznał dług co do zasady (por. M. Pyziak-Szafnicka, Uznanie długu, Wydawnictwa Prawnicze PWN Warszawa 1996, s. 129 tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2013 r. I ACa (...)).

Sąd odwoławczy zgadza się z poglądem, że: „Uznanie długu ma jedynie znaczenie dowodowe w sferze procesu cywilnego, w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje, ale w mniejszym wymiarze.” (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 stycznia 2015 r. I ACa (...); oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2012 r., I ACa (...)).

Skoro pozwany dopiero na ostatniej rozprawie w dniu 21 maja 2019 r. oświadczał, że nie ma w swoich magazynach towaru, za który domaga się zapłaty powód, zarzucił, iż nie dołączył on do faktur dokumentów WZ, zatem podtrzymał zarzut, że nie odebrał tego towaru i go nie zamawiał, to wobec wcześniejszego uznania istnienia długu powoda wynikającego z przyznania faktu zaksięgowania jego faktur, to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że uznana wierzytelność nie istnieje. Jednak obowiązkom procesowym udowodnienia swoich twierdzeń (art. 6 kc i art. 232 kpc) w tym zakresie pozwany nie podołał ograniczając się jedynie do zaprzeczenia, które jak już na to wskazano wyżej było niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne.

W tej sytuacji faktycznej i prawnej zarzuty apelacji co do błędnych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego nie mogą być uwzględnione. W konsekwencji nie doszło również do naruszenia prawa materialnego art. 535 kc poprzez jego zastosowanie.

Odnosnie zarzutu naruszenia przepisu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 118 t.j.). Ustawa ta określa autonomicznie zakres przedmiotowy (art. 1) oraz podmiotowy (art. 2) stosunków prawnych w których ma zastosowanie. Swoją regulacją obejmuje szczególne uprawnienia wierzyciela oraz obowiązki dłużnika w związku z terminami w transakcjach handlowych, za które uznaje umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością (art. 4 ust. 1). Pojęcie transakcji handlowej nie odwołuje się zatem do kodeksowych umów nazwanych, jest od nich odrębne. Decydujące o możliwości zastosowania ustawy do danego rodzaju umowy są zatem element podmiotowy oraz przedmiotowy.

W przedmiotowej sprawie nie było sporne, że strony to przedsiębiorcy, w tej sytuacji jest spełniony warunek z art. 2 cytowanej ustawy, a łącząca je umowa dotyczyła odpłatnej dostawy (tu sprzedaży) towarów – dlatego jest spełniony element przedmiotowy. Apelujący w tym zakresie nie podnosi żadnych zarzutów. Nie sprecyzował on również na czym opiera zarzut naruszenia przepisu art. 7 ust. 1 tej ustawy, który stanowi, że: W transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres

od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Z omówionych wyżej ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, które Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne, wynika jednoznacznie, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki art. 7 ust. 1 jak wyżej i dlatego żądanie powoda o zasądzenie odsetek na jego podstawie zasługiwało na uwzględnienie. Wbrew zarzutom apelacji nie doszło do naruszenia prawa materialnego w tym zakresie.

Kierując się powyższym apelację należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc.